

videre, fordi der ikke fra Smør-Eksportforeningens eller de interesserede Mejeriers Side er fremkommet nogen som helst Oplysning om, hvorledes de stille sig.

Med disse Ord skal jeg anbefale de af hele Udvalget eller af dets Mindretal, hvortil jeg hører, stillede Ændringsforslag.

Formanden: Det ærede Medlem brugte i Begyndelsen af sit Foredrag et Udtryk, der for mig lød omtrent saaledes: Udvalget er enigt om, at en af de her omhandlede Banker har et moralsk og sikkert ogsaa juridisk Medansvar for Albertis bedrageriske Transaktioner. For saa vidt jeg har hørt rigtigt, maa jeg paatale disse Udtryk som aldeles utilstedelige.

Valdemar Olsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 4de Valgekreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Olsen: Da jeg netop har det opskrevet, hvad jeg udtalte, vil jeg tillade mig at gentage det, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse paa dette Punkt. Jeg udtalte: „De nærmere Undersøgelser i Udvalget om Maaden, hvorpaa Albertis Bedragerier ere foretagne, have bestyrket den stadig tilstedeværende Mistanke om, at særlig den ene af Bankerne har et moralsk og sikkert ogsaa juridisk Medansvar overfor Albertis forbyrdske Transaktioner.“

Formanden: Der er mig nu overleveret det stenografiske Referat af Udtalelserne, som de faldt, og de ere de samme, som det ærede Medlem nu anfører, og som jeg i Korthed gengav. Jeg maa altsaa paatale Udtrykkene som utilstedelige.

Birck: I Tilslutning til mine Udtalelser i Betænkningen kan jeg i denne Sag tale ganske kort. Jeg vil gerne have Lov til at erklære, at hele Højres Gruppe føler sig bunden ved de Udtalelser, der fremkom den 5. Oktober fra det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen) og det ærede Medlem for Københavns 2den Valgekreds (H. L. Møller). Gruppen har allerede den Gang gennem det ærede Medlem fra Thisted erklæret, at vi staa frit. Idet vi ere villige til at mildne Trykket, staa vi frit baade i Omfanget og Maaden. Jeg har tilladt mig at paapege i Betænkningen, at naar vi ere villige til at hjælpe, skulle vi ikke

løbe efter Chimærer, men hjælpe, hvor det er nødvendigt, nemlig paa to Steder: overfor Debitorerne, saa at de ikke komme til at tabe ved utidig Opsigelse af deres Gæld, og overfor Sparerne, saa at de ikke komme til at tabe mere end det, der faktisk er tabt paa Grund af Albertis Bedragerier, altsaa ikke komme til at tabe ved Salg af Værdierne i Utide eller ved Omsætning af anden Art. Og yderligere har jeg for mit Vedkommende ment at kunne gaa med til at tilsige et begrænset Tilskud, forudsat at dette Tilskud kan gives paa en saadav Maade, at det givne Præcedens ikke bliver mere omfattende end overkommeligt, og at dette Tilskud væsentlig bliver for de daarligst stillede blandt Sparerne. Men derfra at gaa til et Statstilskud af betydeligt Omfang, at fastslaa den Sætning, at den samme Stat, som f. Eks. ikke vil erkende og maaske ikke paa dette Tidspunkt kan erkende Retten til Arbejde, garanterer Indskyderne eller Anbringerne af Formuer i Sparekasser, at de uden Risiko vedblivende kunne nyde godt af disse Formuer, er et saa stort og afgørende Skridt, at det efter mit Skøn ligger langt over Statskassens finansielle Evner. Vi maa huske paa, at for at Statskassen skal nyde den Tillid, den bør nyde, og eventuelt skal hjælpe os andre, naar vi komme i Klemme, maa Statskassen staa højt hævet med sin og anset Kredit og ikke bunden mere, end de egentlige Statsformaal ville kræve. Jeg gentager, at man maa give den Støtte, jeg har tilladt mig at mene, man skulde give, og som ogsaa medfører, at Statskassen maa laane Sparekassen adskillige Midler til Realisation af dens Aktiver, hvilket vil blive nødvendigt; anden Vej kan man neppe komme, naar man ikke vil lade Debitorerne blive stikkende i Hullet.

Men man behøver ikke derfor at gaa den Vej, som Regeringspartiet er gaaet. De Herrer have — Formanden kalder mig maaske til Orden, men jeg vil dog sige det — den fikse Idé, at denne Kasse skal genrejses. Jeg kan ikke indse, hvilken Fornøjelse de Herrer eller Sparekassen kunne have af, at en kompromitteret og gammeldags Kasse, en Kasse, der i hvert Fald for de Mænd, der nu sidde i den, og baade den gamle Formand, Næstformand og Bestyrelse kun kan indeholde bitre Minder og for Sparedebitorerne bitre Nederlagets Minder, bliver genrejst. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor de Herrer hæfte sig saa stærkt ved den Tanke, at just denne Kasse skal bestaa, koste, hvad det koste vil, og det har jo allerede kostet for meget.